Сад миру ООН

«Я не навчився поступатися. Я не навчився стояти на колінах». Ці сміливі заяви одного з відомих військових героїв Кореї Ян Ман Чуна, лорда фортеці Ансі, прозвучали в епічному корейському фільмі «Велика битва». Фільм 2018 року, який побачили мільйони людей, зобразив правдиву історію про те, як Ян Ман Чун, солдати та люди міста-фортеці Ансі протягом 88 днів стримували натиск п’ятсоттисячної армії династії Тан 645 року нашої ери.

Фортеця Ансі стала останнім оплотом династії Когурьо, яка не встояла проти могутніх і страшних китайських загарбників. Ян Ман Чун не був заодно з генералом Когурьо Йон Гесо Муном, але як командир фортеці Ансі він зробив усе, щоб об’єднати свій народ, попри страждання, голод та смерть. Урешті-решт вони змусили китайців відступити та врятували фортецю.

Це лише одна з численних історій про жорстокі вторгнення, які пережив корейський народ. Ми протягом тисячоліть успішно захищали наші чудові гори та річки завдяки патріотизму та готовності до самопожертви. Як Істинні Батьки Батько Мун і я оберігаємо Корейський півострів, бо це земля, де розквітнуть та дадуть плоди всі цивілізації.

Утім, сумна сімдесятирічна історія розділення в Кореї триває, позаяк ідеологічний бар’єр між демократією і комунізмом досі ставлять вище за любов до сім’ї та роду. Батькам і дітям, братам і сестрам на Півночі та на Півдні десятиліттями доводилося жити, не знаючи, живі чи мертві члени їхніх сімей, навіть в епоху інтернету. Лінія плачу, що ділить Корейський півострів і розділяє кровних родичів, на перший погляд є звичайною географічною смугою. Насправді ж розділення відбувається на рівні світогляду та цінностей. Цей розподіл — це жорстоке протистояння між атеїзмом і теїзмом у питанні, існує Бог чи ні.

Ми з Батьком Муном щиро і віддано присвячували себе, докладаючи великих зусиль для того, щоб завершилася холодна війна та возз’єдналися Північна і Південна Корея. Із 1968 року ми поширювали лекції під назвою «Перемога над комунізмом» (VOC) не тільки Кореєю, а й усім світом, викриваючи брехню цієї ідеології. У 1980-х роках наші члени церкви з матеріалів VOC склали посібник CAUSA й у кампусах та на конференціях читали лекції CAUSA студентам різного віку, пасторам усіх конфесій і соціальним лідерам у всіх галузях. Газети, які ми видавали в усьому світі, такі як «Вашингтон Таймс», надавали точну інформацію про напруженість на Корейському півострові та реальне життя за комуністичної влади.

Я вже описувала вище, що 1990 року ми духовно надихнули президента Горбачова продовжити реформи, а це призвело до відмови від комунізму як структурованої глобальної сили. Наша зустріч із президентом Кім Ір Сеном відкрила ворота обміну заради об’єднання Північної та Південної Кореї. Відтоді UPF збільшилася на понад 190 країн і стала ще одним майданчиком, де міжнародна спільнота може співпрацювати та користуватися можливостями, що дає возз’єднання Корейського півострова.

І все-таки мені здається, що молоде покоління південнокорейців не розуміє, як виникла Корейська війна й навіщо потрібне возз’єднання нашого народу. Тому сьогодні я ще більше працюю над цим, і це одна з цілей — програми «Шосе миру». Своєрідною кульмінацією подій «Шосе миру» стало те, що 2015 року корейські велогонщики дісталися павільйону Імджінгак, розташованого на північ від Сеула, біля річки Імджін, яка розділяє Корею. З цього місця вони мали змогу побачити демілітаризовану зону (DMZ) та Північну Корею. Учасники зворушливо заспівали пісню «Наші заповітні надії на єдність» корейською мовою.

Усі корейці відчувають глибоку вдячність ООН. Якби не Організація Об’єднаних Націй, не існувало б Республіки Корея. Коли вранці 25 червня 1950 року Північнокорейська народна армія за підтримки СРСР вторглася до Південної Кореї, то мала на меті здійснити повну

комунізацію півострова. І цілком могла б досягнути успіху, адже Корея була маленькою бідною країною, про яку майже не знали у світі. Та Організація Об’єднаних Націй швидко закликала країни-члени захистити демократію на Корейському півострові, й 16 країн надіслали допомогу — хто військову, а хто медичну. Війська ООН вели жорстоку боротьбу, ризикуючи життям на нікому не відомій землі, щоби захистити свободу та мир.

На ту пору, як я вже згадувала вище, мого чоловіка було ув’язнено в таборі смерті в Хиннамі, де його засудили до каторжних робіт на заводі азотних добрив. Та звільнили незабаром після того, як війська ООН висадилися в порту Інчхон у вересні 1950 року. Вони просунулися на північ півострова — аж до міста Хиннам. Охоронці таборів почали вбивати в’язнів, але ввечері, перед запланованою стратою мого чоловіка, вони дізналися про наближення військ ООН та втекли. Небеса, безумовно, стояли за рішенням Ради Безпеки ООН надіслати багатонаціональні війська для протидії нападу комуністів. Найсуттєвішу причину миротворчих дій ООН було приховано — врятувати Єдинородного Сина та захистити Єдинородну Доньку. Згідно з Божою волею, наші життя було збережено.

Чому Бог захищав нашу країну, корейський народ у цій надважкій кризі? Світ тільки-но почав відновлюватися після Другої світової війни, а тепер занурився в чергову битву світового масштабу. Той факт, що в нашому національному гімні є слова «Хай Бог захищає й оберігає нашу націю», вказує на відповідь. Такий розвиток подій найкраще пояснює Боже провидіння.

Щоби завершити це провидіння, 1943 року Бог послав до Кореї Свою Єдинородну Доньку — першу жінку, яка змогла отримати Божу любов вперше з часів гріхопадіння Адама та Єви. Як і всі люди, Єдинородна Божа Донька повинна була досягнути зрілості. Їй потрібен був час, щоби розпізнати, зрозуміти та прийняти свою відповідальність за спасіння людства. Дитина не може просто з’явитися на світ й очолити провидіння. Ось чому Бог захищав Свою Єдинородну Доньку, доки вона

не досягнула віку, коли змогла пізнати сподівання Небесного Батька, відчути Його Шімджон і зосередити свою волю на виконанні Його місії.

Бог створив середовище свободи віри задля виконання останніх слів Ісуса в Біблії: «Слухай! Я незабаром прийду». Ісус і Дух Святий покликали й повсякчас направляли Єдинородного Сина і Єдинородну Доньку до завершення місії в ролі Істинних Батьків людства. Щоби захистити цю місію, Небеса скерували війська ООН вступити у війну на захист свободи.

Наприкінці Другої світової війни Організація Об’єднаних Націй відкрила штаб-квартиру в Нью-Йорку. Відтоді минуло сімдесят років. Є ще три великі представництва ООН — у Женеві, Відні і Найробі. Утім, попри те, що світ увійшов в азійсько-тихоокеанську епоху, в Азії немає великого представництва ООН.

Я рекомендувала ООН відкрити свій п’ятий міжнародний офіс у Кореї, зокрема, в демілітаризованій зоні (ДМЗ) на 38-й паралелі. Я підтримую різні групи, включно з Всесвітньою федерацією миру та Федерацією громадян за об’єднання Північної і Південної Кореї, у їхніх зусиллях перетворити ДМЗ на глобальний парк миру. Це більше за будь-що інше приверне увагу всього світу до питання возз’єднання Кореї.

Усі країни Азії радо би стали місцем розташування нової глобальної штаб-квартири ООН, але я вважаю, що Корея має для цього особливу кваліфікацію. Тут розміщені міжнародні штаб-квартири Всесвітньої федерації миру та Міжнародної асоціації парламентарів за мир. З духовного погляду, як нація, у якій народилися Істинні Батьки, Корея має щось дуже глибоке у своїй культурі; це щось здатне послужити світові.

Близько 70 років тому війська ООН пролили кров і піт заради миру в Кореї. Припинивши розділення на півострові, ООН завершить місію тих солдатів, які віддали своє життя, і надихне світ на встановлення миру. У своїй промові в штаб-квартирі ООН у Нью-Йорку 2000 року мій чоловік оголосив наше бачення парку миру в демілітаризованій зоні.

П’ятнадцять років по тому, в травні 2015, в офісі ООН у Відні я запропонувала побудувати п’ятий офіс ООН. Президент Республіки Корея також запропонував Північній Кореї в ООН побудувати парк миру в демілітаризованій зоні. Якщо Північна і Південна Корея запросять ООН побудувати п’ятий офіс у ДМЗ, цим рішенням вони перетворять театр воєнних дій, де так багато людей з обох сторін пролили кров, в мекку миру.

Revision #2
Created 2022-10-16 19:55:36 UTC by andres
Updated 2022-11-03 15:36:36 UTC by andres